

Божої єдності та спільності.

Дари Святого Духа

Сім дарів Святого Духа – це: мудрість, розум, рада, сила, знання, побожність і страх Божий. У своїй повноті вони належать до Христа, Сина Давидового. Вони доповнюють і вдосконалюють чесноти тих, які їх приймають. Вони схиляють вірних охоче слухатися Божих натхнень.

В день П'ятидесятниці Апостоли разом з Марією зібрались у Вечірнику, аби – згідно з єврейською традицією – вшанувати свято Плодів, яке припадає на 50-й день після Пасхи. Несподівано вони почули шум з неба, а весь дім заповнився чимось подібним до вітру. Також вони побачили вогонь – символ присутності й могутності Бога, – язика якого розділилися, і над кожним з учнів затримався один. Всі відчули в собі особливу міць та величезну потребу проголошувати Євангеліє іншим людям. Вони зрозуміли, що тієї власне миті виконалася обітниця Вчителя про "іншого Утішителя" (пор. Йн 14,16). Вони сповнилися Святого Духа.

Від того дня Святий Дух живе в Церкві й турбується про неї, щедро вділяючи своїх дарів. Відтоді кожна людина, приймаючи хрещення та інші таїнства, стає наповнена й обдарована Святим Духом. Вона стає членом Церкви – винятковим, незамінним у своїй функції, збагачуючи спільноту.

Близько II ст. у Церкві поширюється вчення про сім дарів Святого Духа. Приходячи до людини, Святий Дух наповнює, ба навіть переполює її своєю міццю, безмежно обдаровує. Число "сім" у біблійній мові означає повноту. Сім дарів Духа символічно означають повноту Його Дарів.

Своїми дарами Святий Дух робить нас здатними визнати Ісуса своїм Господом і молитися до Бога "Абба" – "татусю, таточку" (пор. Рим 8,15). Через дари Духа ми отримуємо спільність із Богом, участь у Його житті, Його могутності, мудрості й святості, стаємо дітьми Божими. Дари Святого Духа – це надприродні здібності, які надають владам нашої душі готовність швидко слухатися натхнень благодаті. Завдяки Його дарам душа легко розвивається у християнській досконалості.

З обіцяного пророками ми дізнаємося про щедрість радів Духа Ягве в месіанські та есхатологічні (що стосуються кінця світу) часи. Але пророки також передрікають прихід Месії – ідеального Володаря, Котрий буде у винятковий спосіб обдарований харизматичними дарами Святого Духа. На особливу увагу заслуговує пророцтво Ісаї:

"І вийде паросток із пня Єссея, і вітка виросте з його коріння. Дух Господній спочине на ньому, дух мудрості й розуму, дух ради і кріпості, дух знання і страху Господнього" (Іс 11,1-2).

Молитовні наміри на червень

«За те, щоб безробітні отримували допомогу та працю, яких потребують, щоб жити гідно».

о. Леонід
Настоятель парафії

Парафіяльна листівка 106

Урочистість Зіслання Святого Духа 8.06 - 15.06.2014

Розклад Богослужінь

Понеділок, Середа, П'ятниця – 8.⁰⁰ год.

Вівторок, Четвер, Субота – 18.⁰⁰ год.

Неділя: 15 червня 2014 р. Урочистість Пресвятої Трійці

8.⁰⁰ год. - Розарій

8.³⁰ год. - Поклоніння Пресвятим Дарам

Св. Меса 9.⁰⁰ год.

11.⁰⁰ год.

- неділею Зіслання Святого Духа – завершується Великодній період.
- 9 червня (понеділок) – свято Пресвятої Діви Марії, Матері Церкви.
- 13 червня – спомин св. Антонія з Падуанського, пресвітера і Вчителя Церкви.
- Червень місяць присвячений Пресвятому Серцю Ісуса. Не забуваймо кожного дня молитися Літанію до Пресвятого Серцю Ісуса.

Біблейський коментар на Урочистість Зіслання Святого Духа

вони сповнилися Святим Духом... (Діян 2,4)

Сьогодні ми згадуємо велику подію - зіслання Святого Духа на Діву Марію та апостолів. Цього дня Бог виявив Свою силу: три тисячі чоловік покаялися після проповіді Петра, увірували в Христа, прийняли хрещення і приєдналися до Церкви.

Божа сила діяла і далі. Віруючі збиралися разом на молитву та Євхаристію. Багато хто отримав зцілення від невиліковних хвороб і звільнення від бісів. Деякі відчули покликання піклуватися про бідних, дехто вирушив проголошувати Добру Новину до інших країв. Незважаючи на переслідування і розбіжності всередині спільноти, силою Святого Духа Церква продовжувала зростати.

Дещо пізніше відбулася «друга П'ятидесятниця»: цього разу Святий Дух зійшов на язичників у Кесарії (Діян 10,44-48). Як і першого разу, це сталося під час проповіді Петра, і багато хто навернувся. Юдеї, що були з Петром, «дивувалися, що дар Святого Духа вилився і на поган» (Діян 10,45). Щось схоже відбувалося неодноразово і під час місіонерських подорожей Павла: проповідувалося Євангеліє, сховався Святий Дух, люди наверталися, Церква зростала.

Тому сьогодні ми не тільки згадуємо події, описані в другому розділі Книги Діян Апостолів, але й переживаємо вилиття Святого Духа на нас самих. Бо щоразу, коли Євангеліє проповідується переконливо та з любов'ю, вивільняється сила Святого Духа і перетворює серця.

Святий Дух діє в тобі з не меншою силою, ніж в апостолах, уподібнюючи тебе до Христа і роблячи тебе знаряддям Його спасіння.

Тому, особливо сьогодні, знайди час поміркувати над своїм покликанням. Прости Святого Духа вести тебе шляхом істини. Намагайся знаходити можливості ділитися Доброю Новиною, щоб Святий Дух торкався сердець усе більшого числа людей.

«Прийди, Святий Духу і виповни мене Твоєю любов'ю. Зішли Твій вогонь і віднови обличчя нашої країни та всієї землі.»

«Відновлюймо нашу віру в Святого Духа кожного дня».

У молитві «Вірую», після визнання віри в Святого Духа ми кажемо: «Вірую в Єдину, Святу, Католицьку і Апостольську Церкву». Існує глибокий зв'язок між цими двома реаліями віри: Святий Дух дає життя Церкві, провадить Її кроки. Без присутності та невпинної діяльності Святого Духа Церква не могла б жити і виконувати те завдання, яке Їй доручив Воскреслий Ісус – іти і зробити учнями усі народи (пор. Мт. 28,18).

Євангелізація є місією Церкви, не лише кількох осіб, але моєю, вашою, нашою місією. Апостол Павло говорив: «Горе мені, якщо я не проповідує Євангеліє» (1 Кор. 9,16). Кожен повинен бути євангелізатором, особливо через приклад свого життя! Павло VI вказував, що «... євангелізація власне є благодаттю і покликанням, характерним Церкві, її найглибшій ідентичності. Вона існує для того, щоб євангелізувати» (Апостольський заклик «Evangelii Nuntiandi», 14).

Хто є справжнім двигуном євангелізації в нашому житті і в Церкві? Павло VI чітко писав: «Це Святий Дух, Котрий сьогодні, як і на початках Церкви, діє у кожному євангелізаторі, котрий дозволяє Йому керувати собою і вести себе. Святий Дух вкладає в його уста ті слова, які він сам не може підібрати, і водночас Святий Дух схиляє душу слухача бути відкритою і сприймати Радісну Звістку та проголошення Царства». Для того, щоб євангелізувати, ми маємо бути відкритими на дію Духа Божого, не боячись того, що Він може нас попросити чи куди повести. Довірмо себе Йому! Він дає нам спроможність жити і свідчити нашу віру, а також просвітлює серця тих, кого ми зустрічаємо. Таким був досвід П'ятидесятниці Апостолів, зібраних разом з Марією у Горниці: «І з'явилися їм поділені язика, мов вогонь, і осів на кожному з них. Усі вони сповнились Святим Духом і почали говорити іншими мовами, як Дух давав їм промовляти» (Ді. 2,3-4). Сходячи на Апостолів, Святий Дух змушує їх вийти з кімнати, в якій вони закрилися зі страху, змушує їх вийти з себе самих і перетворює їх на вісників і свідків «величних діл Божих» (Ді. 11). І ця переміна, вчинена Святим Духом, відображається на натовпі, який поспішає до місця дії і приходять «з усіх народів, що під небом» (Ді. 5), таким чином, що усі чують слова Апостолів наче вони промовляють їх мовами (Ді. 6).

Тут є перший важливий результат дії Святого Духа, котрий веде і надихає проголошення Євангелія: єдність, спільність. У Вавилоні, як пише Біблія, розпорошення народів і плутанина мов почалася в результаті зарозумілості і гордості людей, які прагнули будувати своїми силами і без Бога «місто й вежу з верхом до неба» (Бт. 11,4). У П'ятидесятниці ці розділення є подолані. Більше

немає гордості по відношенню до Бога, немає закритості один до одного, але є відкритість на Бога, готовність іти і звіщати Його Слово: нову мову, мову любові, яку Святий Дух вливає в наші серця (Рим. 5,5), мову, яку всі розуміють і якою, прийнявши, можна говорити в кожному житті і кожній культурі. Мова Духа, мова Євангелія є мовою спільності, яка запрошує нас подолати закритість і байдужість, поділ та конфлікт. Ми усі повинні запитати себе: Чи дозволяю я Святому Духові вести себе таким чином, щоб моє свідчення віри було в єдності і спільності? Чи несучи я вістку примирення і любові, якою є Євангеліє, в ті місця, де живу? Інколи здається, що те саме, що відбулось у Вавилоні, повторюється сьогодні: розділення, нездатність розуміти один одного, суперництво, заздрість, егоїзм. Що я роблю зі своїм життям? Чи я несучи єдність? Чи навпаки – розділення через плітки і заздрість? Запитаймо себе про це. Нести Євангеліє означає, перш за все, жити примиренням, прощенням, миром, єдністю, любов'ю, які нам дає Святий Дух. Пам'ятаймо слова Ісуса: «З того усі спізнають, що мої ви учні, коли любов взаємну будете мати» (Ів. 13,34-35).

Другий елемент: в день П'ятидесятниці Петро, сповнений Святим Духом, виступив «з одинадцятьма» і «підняв свій голос» (Ді. 2,14); звіщав радісну звістку про Ісуса, Котрий віддав своє життя заради нашого спасіння і Котрого Бог воскресив із мертвих. Тут маємо інший результат дії Святого Духа: відвага! Відвага звіщати усім новизну Євангелія Ісуса, із самовпевненістю (parthesia), голосно, в кожному місці і в кожен час. І навіть сьогодні це відбувається в Церкві і для кожного з нас: від вогнених язиків П'ятидесятниці, від дії Святого Духа, завжди з'являється новий місіонерський запал, нові шляхи звіщення вістки про спасіння, нова відвага євангелізувати. Ніколи не закривайтеся на цю дію! Давайте жити Євангелієм покійно і відважно! Давайте свідчити новизну, надію, радість, яку Господь приносить в наше життя. Відчуймо в собі «чарівну і втішну радість євангелізації» (Павло VI, Апостольський заклик «Evangelii Nuntiandi», 80), бо євангелізація, звіщення Ісуса приносить нам радість! Вона запалює нас. А закритість в собі приносить гіркоту. Проголошення радості і надії, які Господь приносить світові, підносить нас!

Третій елемент, котрий є особливо важливий: нова євангелізація. Церква, яка євангелізує, повинна завжди починати з молитви, з прохання про вилиття вогню Святого Духа, як на Апостолів у Горниці. Лише вірні і міцні відносини з Богом дозволяють нам вийти з нашої закритості і звіщати Євангеліє із parthesia. Без молитви наші дії стають пустими, а проголошення – бездушним, не пожвавленим Духом.

Як казав Бенедикт XVI, сьогодні Церква «особливо відчуває подих Святого Духа, який допомагає нам, показує правильний шлях і таким чином, з новим ентузіазмом, ми продовжуємо нашу подорож і дякуємо Господу» (Звернення до Асамблеї Синоду Єпископів, 27 жовтня 2012 р.). Відновлюймо нашу віру в Святого Духа кожного дня. Віру в те, що Він діє в нас, Він є в нас, Він дає нам відвагу, впевненість і мир! Люде молитви, дозволюймо Йому провадити нас на шляху свідчення Євангелія з відвагою, стаючи інструментами в нашому світі